

## Казка

Сердиться Березень, вітром бурхає,  
Аж голі дерева стогнуть та гнуться.  
Землю замерзлу вдень дощиком мочить,  
А на ніч морозом дужим стискає.  
Хмари збирає з усіх закутків неба,  
Що нікуди сонцю й глянуть на землю...  
Ринуть веснянії води рікою,  
Дороги та греблі всюди руйнують,  
Мокра ж хуртеча на полі і в лісі  
Билину зелену снігом вкриває...

Сердиться Березень: серце віщує,  
Що скоро вже, скоро йому доведеться  
Квітню квітчастому, меншому брату,  
Своє королівство — землю віддати,  
І він замишляє ось що зробити:  
Квітня квітчастого, меншого брата,  
Ніби покликать до себе у гості...  
От зараз хмари роздмухав по небі,  
А сам поклонився сонцю ясному:  
Просить він в сонечка помочі з неба  
(Буйнесенькі стануть теж у пригоді):  
Землю сушити, травицею вкрити,  
Первоцвітом, рястом гай уквітчати.  
Тільки що глянуло сонечко з неба —  
Вже й стежка біленька в'ється болотом,  
Пташка щебече в повітрі прозорім,  
Травиця зелена з снігу вилазить.  
Бачить, що сонечко щиро працює,-  
Пташок посилає Березень хитрий,  
Тих, що то з вірію просто летіли,-  
В гостину до себе брата прохати.

Квітень, почувши запросини тії:  
— Поїду,— зрадівши, каже,— до брата!-  
Й очі веселі від щастя засяли.  
Зараз почав він ладнатись в дорогу:  
Лаштує чумацького воза; на пашу  
Рясту, фіалок готує для коней,  
А сам надягає шати зелені.  
— Гов! А куди це ти, братику, їдеш?-  
Хтось крикнув йому голосочком дитячим.  
Квітень оглянувсь та, скинувши оком,  
Молодшого брата — Травня побачив.  
Травень був хлопчик на диво вродливий:  
Як небо, очиці сині-блакитні,  
Шати на ньому із квітів веселих,  
Аж пахощі гарні віють від нього;  
В пишній короні росинки перлисті  
Так грають на сонці, немов самоцвіти.  
Скаже він слово, то так і здається,  
Що то соловейко в лузі співає.  
Квітень вітається з Травнем та й каже:  
— До Березня в гості, братику, їду!-  
Травень відразу чогось засмутився.  
— Знаєш що,— каже,— друже мій милий?  
Скажу тобі нишком дивнії речі:  
Матінка наша, Весна запашная,  
Бувало, малого мене пригортає  
Та часом зітхне і промовить тихенько:  
"Трьох вас, синів, я у світоньку маю,-  
Березень, старший,-дитина лукава..."  
Як візьмеш на воза ще човен та сани,  
Тоді рушай сміло до Березня в гості! —  
Слухає Квітень розумної ради  
Й на воза складає човен та сани...

От обнялися брати на прощання,  
Рушили коні — і Квітень поїхав.  
Хутко біжать коненята ситенькі.  
Дорога суха, аж курява в'ється,  
Збоку зелені лани простяглися,  
Немов оксамит той, сяють на сонці,  
Небо безхмарне високо синіє,  
А долі первоцвіт лісом послався.  
Пташка щебече в повітрі веснянім.  
Радісно в Квітня тріпоче серденько,  
З грудей його пісня сама так і ллється,  
Полям лунає, лісами, лугами,  
До неба злітають звуки чудові...  
Довго вже їде так місяць щасливий.  
Як от хтозна-звідки хмари взялися,  
Небо вдягнули у чорнії шати,  
На землю спустились дощиком, снігом,  
Холод повіяв, вітри забурхали.  
Пристали в болоті коні ступати.  
Що це? Шумить щось в долині так грізно...  
Ось ближче... ще ближче... клекіт вже чути...  
Видно, як котяться хвилі шалені,-  
То річка у повідь враз розлилася.  
Бачить сполоханий Квітень, що лихо,-  
Спускає він хутко човен на воду,  
Сани на човна бере й коненята,-  
В руках його дужих вгинаються весла.  
Хвилями річка на човен аж скаче —  
Відскакують з плюскотом хвилі од човна  
Криги здорові пливуть звідусюди,  
А вітер із снігом в очі шмагає...  
Бореться Квітень веслом з бистриною,  
Сили останні свої добуває —  
Й з розгону наскочив човном на берег.  
Гляне — аж степ весь снігом біліє!

Вдарився Квітень руками об поли,  
Та нічого діять — гірш вже не буде,-  
Коні впрягає у сани і їде.  
В глибоких заметах брьохають коні,  
Хуга снігами вкриває дорогу.  
Глянеш навколо — світа не видно!  
На ніч мороз як потисне страшений —  
Понівечив, лютий, ряст та фіалки  
Ті, що то Квітень взяв коням на пашу,  
Й самого крізь шати Квітня доймає.  
Змерз подорожній, аж труситься, бідний..  
На ранок немов потеплішало трохи,  
Минається сніг вже, всюди болото.  
От як зайнявся край неба на сході  
Й червоними стали хмари скраєчку,  
Березень встав і пішов оглядати  
Своє королівство — землю побиту.  
Став край дороги, на палицю сперся,  
Сердиті у простір втупивши очі,  
Сам весь червоний од вітру та злості.  
Гляне й аж крикнув:  
— Он Квітень вже їде! —  
Вітер бурхливий раптом ущухнув,  
Хмари одразу розбіглися з неба,  
І сонце братів двох зустріч осяло.  
Слухає Березень Квітня пригоди,  
Як Травень порадив їхать в гостину,  
Слухає пильно, а далі як скрикне:  
— Я ж тобі, братику Травню, віддячу!  
Скрикнув так грізно і, парою знявшись,  
Полинув в оселю чорної хмари,  
Квітню квітчастому, меншому брату,  
Своє королівство — землю залишив...

Й досі ще Березень гнівний на брата.  
Залізе уранці нишком в садочок,  
Квіти та зілля морозом потопче,  
Аж довго Травень плаче росою...